

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Varigheden af Loven af 14de December 1887 om Foranstaltninger imod den saakaldte Svinedifteritis.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

D. Christensen: Dette Lovforslag ser jo ud til at være en ganske uskyldig Skabning, og det kunde jo let tænkes, at det kunde liste sig her igjennem Thinget uden nogen videre Opmærksomhed. Derfor har jeg tilladt mig at tage Ordet i denne Sag, thi jeg husker jo nok, hvorledes Forholdet var i Fjor. Dette Lovforslag hører til den Slags Love, der se ud til at være Et, men meget let kunne blive et Andet. Denne Lov skal gjælde, til den almindelige Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene træder i Kraft. Men sæt, at en saadan Lov ikke kommer ud, eller at den kommer under en lidt anden Titel, saa vil den foreliggende Lov være, som der staar i de gamle Skrifter „til ævige Tider“, men den Slags Love skulle vi vel vogte os for, i Særdeleshed naar det er en Lov som denne, om hvilken vi alle mindes, hvorledes den er kommen til Verden, og hvilke Følger den har ført med sig. Det er jo ganske mærkeligt, om end ikke saa underligt endda, at naar der skal ske en stor Ulykke, saa er der 4 à 5 forskjellige Uheld, der skulde arbejde sammen for at føre til en komplet Ulykke, og saaledes gaar det ogsaa her i Folkethinget. Vi have jo ofte læst i Aviserne, at Vensire har begaaet en Masse Dumheder — det lader jeg nu staa ved sit Værd — men naar Vensire hjælper Høire, og Høire hjælper Regjeringen, og Regjeringen hjælper Sundhedskommisjonen — naar disse 4 Faktorer hjælpe hverandre, kan man virkelig nok faae Noget ud, som er i Hviden paa dette Omraade. Naar man tænker paa den Lov, der i Fjor kom ud, skulde man næsten tro sig hensat til Christian den 2dens Tid. Jeg vil ikke sige det stockholmske Blødbad, men jeg sigter til det, som kaldes det kjøbenhavnske Blødbad, nemlig da alle Svin bleve paa Raade og Unaade slagtede, enten de saa være syge eller ei. Det var et meget betydeligt Blødbad, og det stete uden Lov og Dom; der var ikke Tale om, at disse stakkels Svin havde gjort det Mindste eller behøvede at feile det Mindste. Regjeringen fulgte sine saakaldte

videnskabelige Folk paa denne Slagmark, som naturligvis vil mindes med gylden Skrift til „ævige Tider“. Det er ingen Tvivl underkastet, at Løsepladserne her i Byens Omegn, i Følge den mærkværdige § 8, som var i Lovforslaget om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene i Fjor, og som naturligvis desværre endnu staar der, og som gaar ud paa, at paa Løsepladser for Affald og under lignende Forhold, hvorved Svinedifteritis kan beskyttes let at opstaa o. s. v., ere brændemærkede med et saadant Mærke, som naturligvis aldrig gaar af dem. Det forholder sig imidlertid her ganske rigtigt, som jeg sagde i Fjor, at Folkethinget og dermed beslegtede Autoriteter vare ikke fri for at være blevne lidt vilde. I Nar har jo Regjeringen allerede givet mine Udtryk en virkelig Stadfæstelse i § 11 i Lovforslaget til den almindelige Lov. Det er rigtigt nok det bedste Udslag og den bedste Bekræftelse af mine Udtalelser i Fjor, som jeg kunde ønske, thi i § 2, der svarer til § 11 i Lovforslaget i Nar . . . (Indenrigsministeren: I Lovforslaget om smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, men det er ikke den, der foreligger nu!) Ja, det foreligger vel ikke, men det er det Samme, thi der gaar den samme Aand igjennem den, og den er Motivet samt staar i absolut Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, saa jeg tror dog, at det er fuldstændig stemmende med Forretningsordenen, naar jeg drager dette Lovforslag frem. Den ene Paragraf i den foreliggende Lov henviser netop til § 11 i det Lovforslag, jeg staar med i Haanden. I Fjor var det aldeles upaatvivleligt, at der kunde opstaa Svinedifteritis paa Løsepladserne, det vidste Regjeringen, da paa Tingrene. Men i Nar er den blevet saa klog, formodentlig af mit Foredrag fra i Fjor, at det ikke er Tilfældet mere. Nu skriver den: „paa Løsepladser for Affald eller under lignende Forhold, hvor Svinedifteritis kan beskyttes let at finde Udbredelse.“ Nu gad jeg nok vide, hvor Logiken er i denne Paragraf, at der kan finde Udbredelse af Svinedifteritis Sted fra en Løseplads, hvor der ikke kan opstaa Svinedifteritis. Det stod i Paragrafen i Fjor, men det er meget viselig udeladt i Nar, formodentlig paa Grund af, at ikke alene Regjeringen, men alle Fagmænd, Veterinærerne, ere blevne kloge paa, at Svinedifteritis er en Sygdom, der rimeligvis har eksisteret paa Sjælland i mange Nar, en Sygdom, som i Almindelighed og hovedsagelig angriber de yngre Svin, som saa i nogen Tid gaa og hænge med Hovedet, undertiden en 14 Dage, og saa blive